

единствено в отвъдзримите селения на духа. Т.е., за разлика от Вазовия лирически субект в „Excelsior“, който възлиза на простор, преодолявайки обективни реалии и пространства, вертикализирането на лирическия персонаж у Яворов („Наяве и насън“, „Възход“, „Не си виновна ти“ и др.) протича изцяло в плана на субективността:

Аз земното изгубих – спечелих небесата.

.....
 ..... *най-стръмните пътеки*
на тоя свят за мен са желани и приятни –
че ти си в мен!

„Като звезда светла“ е не само психологически пробив в апсихологическия, социален дискурс на Яворов. Този текст в много по-голяма степен е *мост*, отколкото *граница*, издигната в творчеството на поета от т. нар. *първи* период. Тук действително спорадично, или от собствената логика на изживяванията на лирическия Аз, изниква пространствената опозиция *ниско* (*дълбоко*) – *високо* („юдол на теглото – най-стръмните пътеки“). Тя присъства иманентно и в „Защо мълчиш“, но не се разгръща и изяснява, тъй като е заглушена от силен гняв и от патоса на отрицанието. Опозицията *високо* – *ниско* е изключително продуктивна за зрелия поет и почти изцяло предопределя пространствения модел на Яворовата лирика (да не говорим за решаващото ѝ значение в пространствените визии на българския символизъм)⁶⁸. Устремът нагоре или взирането нагоре, търсенето на ценностна духовност („ти си в мен“) застива в обичайна формула за късния поет, за манифестиращия свой нов „почерк“ Яворов: